

andet lovligt Middel, vilde have en skadelig Virkning og end mere fremhæve Søndringen imellem det egentlige Danmark og Slesvig, Noget, som jeg ikke troer, man her kan have til Formaal. Der er endnu een Grund, hvorfor vi, indtil vi i Fællesskab med de andre Landsdele, eller efter Kongens Forslag, kunne gjøre noget Bedre — thi i Kongens Forslag ligger for Diebliffet Fællesskabet indbefattet — skulde afholde os derfra; thi mellem de forskjellige Bestemmelser, der slutte sig til Armeeplanen, skjøndt ikke som Lovbestemmelser, men som Antydninger af den Kongelige Villie til en vis Tid, er der betegnet visse Troppesdelinger, som man ansaae skulde være nærmest beredte paa, i paakommende Tilfælde, at anvendes i det tydske Forbunds Tjeneste. Vi skulde saaledes lade denne Sag staae urørt og ved Magt; Alt, hvad vi i denne Henseende forsøge at røkke, kan kun skaffe os af med denne Antydningens Betydning, men ikke give den en større Bekræftelse. Alt, hvad der i denne Henseende gaar ud over Duffernes Omraade, er skadeligt. Dufferne have i denne Sag været bragte til en saa stærk Udtalelse, som de kunde blive bragte til, og derved maa jeg tilraade, at vi foreløbigen blive staaende. Det er blevet fremhævet her, at med den ærede Justitsministers Svar i saa Henseende var man tilfredsstillet; men man har overseet, at Krigsministerens Svar paa denne Deel af Sagen i alt Væsentligt sluttede sig dertil, og var altsaa ogsaa fyldestgjørende. Den Forhandling, som bragte Krigsministeren i en anden Stilling til Rigsdagen, ikke til Sagen, omhandlede et almindeligt politisk Princip, som slet ikke havde med denne Sag at gjøre, og som ikke blev bragt frem fra vor Side, men som paa en Maade af Krigsministeren selv blev kaldt frem under Forhandlingerne og angik nemlig Danmarks Stilling til det tydske Forbund. Behandlingen af dette Spørgsmaal foreligger ikke i dette Diebliff, og jeg vil ikke raade til at optage den. Jeg troer, at der i denne Lov ikke bør, og ikke kan finde nogen som helst Udtalelse Sted med Hensyn til denne vor Stilling, ligesom jeg heller ikke troer, at det vilde være gavnligt, om det Forslag igjen forelaa, som dengang forelaa i

saa Henseende, medmindre det ledsagedes med en Erklæring, som gik ud paa, at det skulde gjøres til et Principspørgsmaal, som ikke til lod den nærværende Regjering at blive ved Røret, naar den ikke vilde gaae ind paa en saadan Lovgivningsbestemmelse; thi at faae en saadan Bestemmelse tagen, naar Ministeriet ikke gav den sit Hjertes Bisald, var, i Fællesskabens Interesse, værre end Intet. Jeg troer saaledes, at Alt, hvad vi kunne gjøre i denne Lov til Gavn for Hærvæsenet, er gjort, naar vi forandre den første Paragraph i Overensstemmelse med Loven for Udskrivningen for 1854, og det har Justitsministeren forud aabent erklæret, at Regjeringen skulde være villig til at gaae ind paa. Det andet Spørgsmaal om Mandskabets Indkaldelse ligger for under Finantsloven, og ligger paa den Maade ikke for her. Jeg beklager meget, at Krigsministeren, saavidt jeg har forstaaet Finantsloven, i en væsentlig Grad er afvejen fra Rigsdagens Beslutning, men vi maae imidlertid ogsaa her bemærke, at Justitsministeren ved Fremlæggelsen af Loven har fremhævet, at det for en Deel var fyldestgjort, idet man nemlig havde indkaldt 1500 Mand af dem, som stode for til Udskrivning, ladet dem indexercere, og ventede med Rimelighed, at Thinget vilde tage saadanne Forholdsregler, at de, i Forbindelse med det Antal Recrutter, som efter Fredsplanen er nødvendigt, for at afløse det til Tjeneste værende Mandskab af Fredsstyrken, vilde være tilstrækkelige til ogsaa at afløse alt det øvrige Mandskab, som ellers vilde blive holdt længere til Tjeneste, end den efter Planen til 16 Maanedes a 2 Aar indstrænkede Tid. Derved have vi opnaaet det store Formaal, at ingen Mand bliver holdt længere til Tjeneste, end den som planmæssigt bestemmes i Fredstid. Der stod endnu tilbage, for at fyldestgjøre vore Duffer og vore Bestræbelser, at ogsaa alt det øvrige Mandskab af Udskrivningsaaret var blevet indkaldt, om ogsaa kun til en kort Exercertid. Marsagerne, hvorfor dette ikke er skeet, ville ikke kunne blive opklarede paa dette Sted, og høre ogsaa nærmest under Finantslovens Behandling.

Naar det ærede Medlem har bemærket, at det var ønskeligt, at det betimeligt kunde an-